

tilbage til Gaarden og styrte sig ind i Ilden. Skønt de blev gennet tilbage med Kæppeslag og Hujen, saasnart de nærmede sig, brød flere igennem Afspærringen og forsvandt i Flammehavet.

Henne paa den frie Del af Gaardspladsen — ubemærket af Tilskuersværmen foran Mejeribygningen — stod en enlig Skikkelse i en lang Kappe. Han stod med Haanden i Siden, støttet til sin Stok som en Fremmed. Det var Torben. Den store Plads og alle dens Omgivelser helt op til Hovedbygningens Skorstenspiber og Parkens Trætoppe var næsten solklart oplyst af Skæret fra det vældige Baal. Det var alligevel mindre Angsten for at se sin Fædrenegaard blive lagt i Aske end Mængdens sløvt ondsindede Holdning, der fik ham til at rette sig op med en feberagtig Opblussen af Viljeskraften. I en vis Forstand stod han virkelig her som en Fremmed og betragtede denne selvglade og skadelystne Hob paa tusinde Miles Afstand. Der var noget i dette vilde Flammebaal, som virkede befriende paa hans Sind. Han følte sig løftet paa mægtige Vinger, og Ildhavet lyste for hans indre Syn som en lykkelig Bebudelse af den store Verdensbrand, han havde ventet paa, — den Syndflod af Ild, hvori en fordærvet Menneskeslægt skulde nedhvirvles og forgaa!

Der lød et Brag, som naar et Træ fældes. Et af de glødende Tagspær nærmest Mejeribygningen var ved Hjælp af Brandstager bragt til at styrte ned i Grunden. Snart fulgte et Par andre efter. Nu fik man ogsaa Gavlen